

Rättsfallssamlingen

Mål C–359/13

B. Martens
mot
Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

(begäran om förhandsavgörande från Centrale Raad van Beroep)

”Begäran om förhandsavgörande — Fri rörlighet för personer — Artiklarna 20 FEUF och 21 FEUF — Medborgare i en medlemsstat — Bosättning i en annan medlemsstat — Studier i ett utomeuropeiskt land eller territorium — Fortsatt beviljande av stöd för högre studier — Krav på bosättning i ’tre av sex år’ — Inskränkning — Skäl”

Sammanfattning – Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 26 februari 2015

1. *Unionsmedborgarskap — Bestämmelser i fördraget — Personkrets som omfattas av tillämpningsområdet — Medborgare i en medlemsstat, som var bosatt i en annan medlemsstat innan vederbörande började studera i ett utomeuropeiskt land eller territorium — Omfattas — Verklningar — Åtnjutande av de rättigheter som knyts till medborgarskap i Europeiska unionen*

(Artiklarna 6 e FEUF, 21 FEUF, 165.1 och 165.2 andra strecksatsen FEUF)

2. *Unionsmedborgarskap — Rätt att fritt röra sig och uppehålla sig på medlemsstaternas territorium — Sociala förmåner — Nationell lagstiftning som såsom villkor för studiestöd för högre studier utomlands kräver bosättning i inom landet i minst tre år — Otillåtet — Skäl grundat på allmänintresset — Föreligger inte*

(Artiklarna 20 FEUF och 21 FEUF)

1. Se domen.

(se punkterna 22–30)

2. Artiklarna 20 FEUF och 21 FEUF ska tolkas så, att de utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning som föreskriver att studiestöd för högre studier utomlands i princip endast kan fortsätta att beviljas om den som ansökt om stödet har varit bosatt i nämnda medlemsstat i minst tre år av de sex år som föregick det att hon skrev in sig på utbildningen.

Genom att som villkor för att beviljas studiestöd för utlandsstudier kräva att den studerande uppfyller ”tre av sex år-regeln”, kan den aktuella lagstiftningen medföra nackdelar för den sökande enbart på grund av att han eller hon har utnyttjat sin rätt att fritt röra sig och uppehålla sig i en annan medlemsstat, med hänsyn till de konsekvenser som utövandet av denna frihet kan få för rätten till stöd för högre studier.

De studerandes integration, säkerställd genom en viss anknytning mellan samhället i den utbetalande medlemsstaten och den som erhåller en sådan förmån, kan utgöra objektiva skäl av allmänintresse som kan rättfärdiga att villkoren för beviljandet av en sådan förmån inverkar på unionsmedborgarnas fria rörlighet.

Genom att medföra en inskränkning i rätten för en unionsmedborgare att fritt röra sig och uppehålla sig, innebär den aktuella lagstiftningen emellertid att det inte kan tas hänsyn till andra omständigheter som skulle kunna knyta den studerande till den utbetalande medlemsstaten, såsom hans eller hennes nationalitet, skolgång, familj, arbete, språkkunskaper eller andra sociala eller ekonomiska anknytningsmoment. En anställning i den utbetalande medlemsstaten, som innehas av en familjemedlem som den studerande är beroende av, skulle också kunna vara en av de omständigheter som ska beaktas vid bedömningen av dessa anknytningsmoment.

”Tre av sex år-regeln” är således både alltför exkluderande och alltför godtycklig, eftersom den lägger alltför stor vikt vid en omständighet som inte nödvändigtvis är representativ för graden av integration i den berörda medlemsstaten vid tidpunkten för stödansökan. Den aktuella nationella lagstiftningen kan därmed inte anses stå i proportion till nämnda integrationsmål.

(se punkterna 31, 36, 41, 43 och 45 samt domslutet)